

Forsvareren: Det har jeg ikke fått lest ennå.

Aktor: Men da kan jeg kanskje lese det nå. Det er av Riksminister Alfred Rosenbergs dagbok, og den begynner med 11. desember 1939.

11. - 12. 39. Det er blitt meldt der Führer et besøk av X fra Skandinavia. X sier at stemningen i Norden stadig blir mere tyskfiendtlig (russisk-finsk konflikt). Englands-partiet ble stadig sterkere. Jøden Hambro fortsetter å motarbeide oss. I Sverige skal faktisk spørsmålet om britiske flåtestøttepunkter være blitt diskutert. Et tilfelle som det med Tyrkia kunne gjenta seg. Han framsette enda engang det konkrete forslag å forberede en tysk landgang etter anmodning av en ny regjering som skulle kjempe seg fram. Q (rettet til X) gikk til Raeder. Der Führer kunne naturligvis ikke motta X, men vil dog undersøke mulighetene. X bor i mitt «Schulungshaus».

Har nettopp talt med Raeder. Han sa: For et skjebnens vink! Han foredrar i morgen saken for der Führer.

14. - 12. Den 12. tilkalte der Führer meg igjen til Rikskanselliet for å snakke om Quislings forslag. Han var ikke uvillig til å motta Quisling, men måtte dog vite hvorledes Q. hadde tenkt seg sin aksjon. Noen spørsmål til: Forholdet til den norske armé måtte klarlegges. Jeg hadde deretter den 12. om aftenen en lang samtale med Q. Resultatet kortfattet vedlagt ble sendt Raeder. Om aftenen avtalte jeg med R. et nytt besøk hos meg. Han var her nettopp, og vi var enige så vel om dristigheten som om nødvendigheten av denne aksjon. Den 12. om aftenen i mørket støtte jeg igjen min skadede fot mot gatedøren så at leddet svulmet opp og jeg ikke kan røre meg. Derfor må R. alene følge Q. til der Führer for at han kan få et umiddelbart inntrykk av dennes personlighet.

19. - 12. Den første etappe i den planlagte Norges-aksjonen er avsluttet. Den 15. mottok der Führer Q. som var i følge med Hagelein og min Amtsleiter Scheidt. Jeg lå med min skadede fot og kunne ikke gå med. Om kvelden besøkte de meg — meget tilfredse. Der Führer hadde først talt i 20 minutter: Han så naturligvis helst at Skandinavia var nøytralt, men han ville aldri kunne tåle at England kom f. eks. til Narvik. Derpå leste han gjennom Quislings memorandum: Nødvendigheten av et storgermansk forbund.

Q. skildret derpå den illegale tilstand som den norske stat ville befinne seg i fra den

10. - 1. - 40, utlevert til marxistiske demokrater. Norges redning være avgjørende for D. (Tysk) gjørende kamp mot England.

Q. kom meget fornøyd til 17. (?) tilkalte der Führer gang, og diskuterte i en om sin helhet. Han understreket var at Norge fortsatt skulle. Han spurte så: Herr statsminister moder meg om hjelp, vet De til å erklære Dem krig? — vet jeg, og regner med at Na en tid kommer til å ligge av samtalen, som Scheidt et nøyaktig referat av, spurte Q kansler, har jeg forstått Dem hjelpe oss? Der Führer: Ja Q. bilte hjem, stille og glad han til Scheidt: Jeg merket noe sånt som en skjebne. I mine tanker for forskjellige hadde ikke noe videre fra plutselig, i det avgjørende hjelp.

I løpet av den annen sam meg vedlagte betenkning over land og Grønlands strategiske Führer leste den oppmerksom ling til den.

20. - 12. Nå var nettopp Q å ta avskjed. Man diskuterte enkeltheter vedrørende den p delse av aksjonen i D. (Tysk) Nødvendigheten av absolutt h reise hit enkeltvis for utdan til Kongen, formen for beset svarende administrasjonssent den Regierungsstellen) o. s. v. arbeide et kort utkast i saken

Q. takket meg varmt for hjelp og fordi jeg øyeblikkelig hele planen. Jeg svarte leende herredømme over «Nord. G. hatt karakteren av et psyk At Finland og de baltiske lukket i første omgang var skikkelse. Forøvrig gleder j lig engang å få besøke Skan har vært umulig under de hittil har vært ved maktens andre i hånden og komme se hverandre igjen når aksj Norges ministerpresident ha

7. - 1. - 40. Scheidt kom lø fra Oslo, beretter om den nye forsvarsminister osv. V iakttagelser. — Sch. ba om

Rosenbergs
oppføringer

Når hadde V. Q.
Møter med
Hagelein i Berlin
desember 1939?

Det var en viss rivalitet til stede, og atskillig gjensidig mistenksomhet. Over det hele sto så Hitler, som ikke sto til regnskap for noen, og som ofte spilte rikets og partiets utenrikske organer ut mot hverandre.

Da det begynte å true med krig i første halvdel av 1939, underrettet Quisling det tyske nazipartis utenrikspolitiske kontor om at Storbritannia i tilfelle av krig med Tyskland måtte antas å ville sikre seg Skandinavia ved militær besettelse. Han ble på det tidspunkt — altså i første halvdel av 1939 — mottatt av riksmminister Rosenberg, for hvem han understreket Norges geopolitiske betydning, og som han overbeviste om hvilke fordeler den av partene i en sån krig ville ha, som behersket den norske kyst. Samtidig ga han opplysninger om den demokratiske og særlig den angelsaksiske propaganda som hadde vunnet nesten hele Norge for seg, etter Quislings fremstilling. Han uttalte at han i tilfelle krigersk konflikt ikke trodde på at de små stater kunne holde seg nøytrale slik som i forrige krig. Ut fra denne forutsetning og som tilhenger av den storgermanske tanke ba han om understøttelse av sitt parti og sin presse i Norge. Rosenberg ga en av sine folk, Amtsleiter Scheidt, hvis navn stadig vil dukke opp, i oppdrag å sette Quisling i forbindelse med Görings folk. Quislings representant, Hagelin, skulle være med.

Tidlig på sommeren 1939 anmodet Quisling om å få en del pålitelige norske partifunksjonærer utdannet på et kortvarig tysk kursus. I august ble denne plan gjennomført for 25 personer. Kurset ble maskert som en selskapsreise. I løpet av sommeren 1939 ga Göring sine underordnede ordre om å bearbeide den finansielle del av Quislings plan. Krigsutbruddet i begynnelsen av september førte dog til at dette måtte utstå. Utover høsten 1939 holdt Quisling det tyske nazipartis utenrikspolitiske kontor gjennom sin representant i Berlin, Hagelin, løpende informert om den politiske utvikling i Norge. Han ga bl. a. uttrykk for at den russisk-finske krig forsterket de tyskfiendtlige strømninger, og han understreket muligheten av at Storbritannia ville besette Norge og kanskje også Sverige for å gjøre blokaden av Tyskland mest mulig fullkommen, og for å oppnå flystøttepunkter i kampen mot Tyskland, som da var i gang. Storbritannia ville etter Quislings uttalelser dekke sin aksjon under foregivende av uegenyttig Finnlandshjelp.

I første halvdel av desember 1939 kom tiltalte atter til Tyskland og fremholdt de samme tanker muntlig for Rosenberg. Overbevist, som han sa, om at en ærlig nøytral opptreden i lengden ville bli umulig for de små nasjoner, og i fast tro på Tysklands seier båndt da Quisling sin, eller som han sa, Norges skjebne til Stor-Tyskland. Quisling påberopte seg å lede en liten, men determinert minoritet. Han understreket Englands over-

veldende innflytelse i Norge — det er noe han stadig kommer tilbake til — og fremholdt som sin oppfatning at det var en avtale mellom England og Norge om en eventuell alliert okkupasjon av Norge.

Videre fremholdt han ved dette Tysklandsbesøk, at fra 11. januar 1940 var det norske Strøting ulovlig, fordi det hadde forlenget sin periode med ett år. Dette ville etter Quislings uttalelser et politisk påskudd. Quisling oppga å ha gode forbindelser med norske offiserer og nordmenn i andre viktige stillinger, for eksempel i jernbanen. Hans uttalte plan var å overta regjeringen etter et kupp, og så å henvende seg til Tyskland om hjelp. Han erklærte seg også villig til å gå til forberedelser av militær karakter sammen med de tyske våpen.

Den 11. desember 1939 hadde Quisling og Hagelein et møte med den tyske marines overkommando, hvor bl. a. storadmiral Raeder var til stede. I dette møte uttalte Quisling at hans parti ønsket å komme en engelsk besettelse av Norge i forkjøpet ved å stille nødvendige støttepunkter til de tyske våpens disposisjon.

Lagmannen: Hvor ble det møtet holdt?

Aktor: Det ble så vidt jeg forstår holdt i Berlin.

Lagmannen: Ikke i København?

Aktor: Nei.

Han meddelte i dette møte at i samtlige kystområder hadde man alt sikret seg folk i viktige stillinger i jernbane, post og etterretningsvesen for dette øyemed. Dette siste stemmer med en innberetning fra Scheidt av 21. februar 1940, hvor Scheidt opplyser, at Quisling holdt på å bygge ut et underretningssystem for hvert av de 3 kystavsnitt: Syd-, Midt- og Nord-Norge, og at hvert avsnitt var under ledelse av en av Quislings pålitelige partifeller, og at man så vidt mulig forsøkte å få en tillitsmann for hvert skip. Med «hvert skip» må her formodentlig menes ethvert skip som gikk i ordinær kystrute. I dette møte med den tyske marines overkommando, som altså ble avholdt den 11. desember 1939, uttalte Quisling til slutt ønsket om felles rådslagninger om overføring av tropper til Oslo.

Liksom tilfellet var med Rosenberg, ble også storadmiral Raeder sterkt påvirket av Quislings syn og planer. Selve spørsmålet om en besettelse av Norge var for så vidt ikke helt nytt for storadmiral Raeder, men problemets behandling tok først fart etter at Quisling hadde tatt det opp for alvor.

Etter møtet den 11. desember tok Raeder Quisling med til Hitler. Rosenberg skulle også vært med på dette møte, men han hadde ødelagt sin fot, så han kunne ikke, og så ble da planen om Norges-aksjonen drøftet mellom Hitler og Quisling den 14. eller muligens den 15. desember 1939, og drøftet igjen et par dager senere. Når jeg sier 14. eller 15. er det fordi det i enkelte